

Варчук Іванна Олександрівна

слухач магістратури 1-го курсу ННІ №1
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: **Роговенко М.М.**
доцент кафедри філософії права та
юридичної логіки, кандидат педагогічних
наук, доцент

ЗНАЧЕННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ДІЯЛЬНОСТІ СУЧАСНОГО ПРАВООХОРОНЦЯ

Сьогодні Україна знаходиться на стадії активного реформування правоохоронної системи. В даному процесі важливо як ніколи йти в ногу з часом і враховувати рівень розвитку суспільства з метою досягнення максимальної результативності роботи правоохоронних органів. Кожного майбутнього правоохоронця потрібно навчати комунікативній компетентності вже з перших курсів навчання в закладі вищої освіти і розвивати це вміння протягом усього життя. Адже робота правоохоронних органів пов'язана із спілкуванням тобто комунікацією з різними верствами населення.

Нині активно впроваджується скандинавська система охорони правопорядку, в основі якої лежить діалог поліції із населенням. З'являються такі підрозділи поліції як кіберполіція, поліція по боротьбі з домашнім насильством, поліція діалогу, ефективність роботи яких повністю залежить від комунікативної компетентності правоохоронця. Отже, формування та розвиток комунікативної компетентності правоохоронця є актуальним завданням сьогодення. Підвищення рівня комунікативної компетентності кожного працівника Національної поліції сприятиме підвищенню рівня довіри, поваги до правоохоронних органів в цілому. В умовах інформатизації суспільства, правоохоронець зобов'язаний володіти навичками та вміннями, необхідними для ефективного діалогу, спілкування, співпраці з громадянами.

Проблему комунікативної компетентності у професійній діяльності правоохоронців досліджували такі науковці як О. Корнев, Є. Руднянський, Л. Петровська, О. Мудрик, О. Бандурка, О. Туринська та ін.

Зокрема, О. Туринська досліджувала питання впливу рівня комунікативної компетентності на ефективність діяльності правоохоронця. Вона визначила комунікативну компетентність як сукупність знань, умінь і навичок, за допомогою яких людина може конструктивно спілкуватися та взаємодіяти у будь-яких життєвих ситуаціях, з різними типами особистостей, опираючись на набутий досвід та культуру спілкування [2].

Важливість комунікативної компетентності правоохоронця зумовлена тим, що він постійно спілкується, контактує із людьми, а це означає, що завжди потрібно враховувати людський фактор – людина може бути в поганому настрої, налякана, засмучена, агресивна, але працівнику поліції

необхідно отримати чи передати інформацію, і зробити це так, щоб його зрозумів конкретний адресат.

Л. Мороз вважає, що основними комунікативними завданнями правоохоронця є отримання достовірної інформації в процесі спілкування з особами, що перебувають у стані стресу (потерпілі, свідки), свідомо чи несвідомо її перекручують чи приховують (свідки, підозрювані). По-друге, це завдання адекватної передачі інформації громадянам, колегам, керівництву; управління поведінкою інших учасників взаємодії за допомогою використання різних методів правомірного психологічного впливу [1, с.51].

У своїй діяльності правоохоронець часто перебуває у ситуації «вимушеного» спілкування, стикається із бар'єрами у спілкуванні. З огляду на зазначене правоохоронець повинен підібрати необхідний до ситуації вид спілкування, врахувати обстановку, настрій особи, її приналежність до певної соціальної групи населення, її статус (потерпілий, свідок, правопорушник), скласти для себе комунікативний паспорт особи, тобто бути у певному сенсі ще і психологом, аби «зчитувати» людей та їх умисли задля отримання результату.

Від знання комунікаційних причин конфліктів, вміння вести переговори залежить ефективність роботи працівника не тільки із населенням, а й у колективі, що також дозволяє отримувати кращий результат у діяльності Національної поліції [3].

Культура спілкування, ввічливість, поважливий тон і навіть зовнішній вигляд правоохоронця впливає на якість взаємодії як із громадянами так і з колегами правоохоронцями чи юристами. Всі ці фактори є складовими комунікативної компетентності, що в свою чергу обумовлює необхідність постійного розвитку та удосконалення комунікативних вмінь та навичок.

Отже, комунікативна компетентність сучасного правоохоронця безпосередньо впливає на ефективність виконання його основних завдань. Зважаючи на процеси інформаційного розвитку суспільства та реформування правоохоронних органів, сучасні правоохоронці повинні постійно удосконалювати свої знання і вміння з комунікативної компетентності в професійній діяльності, які вони отримали під час навчання у закладах вищої освіти, – спілкуватися, читати книги, опрацьовувати літературу, збагачувати свій внутрішній світ та культуру.

Список використаних джерел:

1. Мороз Л. І. Розвиток комунікативних умінь у працівників міліції/ Л. І. Мороз//Практична психологія та соціальна робота. – 2004 –N12. – с.51-54
2. Туринська О. Є. Комунікативна компетентність правоохоронців як умова їх ефективної професійної діяльності//Науковий вісник 1'2012 Львівського державного університету внутрішніх справ.[Електронний ресурс]. URL: <http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi->

bin/irbis_nbuvcgiiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Nvldu_2012_1_20.pdf (Дата звернення: 29.03.2021)

3. Кубаєнко А. В. Проблемні питання комунікативної компетентності та культури спілкування в службовій діяльності працівників міліції//Південноукраїнський правничий часопис. – 2013–[Електронний ресурс]. URL: http://irbis-nbuvcgiiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Pupch_2013_1_88.pdf (Дата звернення: 29.03.2021)

Денисюк Мар'яна Ігорівна,
курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: **Петрова Г.М.,**
кандидат філософських наук,
доцент кафедри філософії права
та юридичної логіки

ГАБРІЕЛЬ МАРСЕЛЬ

Габріель-Оноре Марсель (1889-1973) - французький філософ, один із найвидатніших представників сучасного екзистенціалізму. Молодим він зазнав сильного впливу ідей засновника філософії існування Серена К'єркегора, представника інтуїтивізму Анрі Бергсона, неокантианця Леона Брюнsvіка і неогегельянця Джозайя Ройса, а під впливом свого друга, письменника Франсуа Моріака, прийняв католицьку віру.

Мислитель уникав публічності, ніколи не викладав, був далеким від політики і, на відміну від деяких своїх видатних сучасників, не належав до тих, хто хвилював уяву суспільства. Широке визнання прийшло до нього лише наприкінці 1940-х.

Твори Марселя являють собою поєднання фрагментарних роздумів, які описують переживання – як власні, так й інших людей, розкривають терзання людської думки на шляху пізнання сутності буття та Бога. «Мені належало рішуче відмовитися від ідеї створення системи: бо стало ясно, що мій спосіб мислення є несумісним із систематичною формою», – писав філософ. Мислитель розпочав свій шлях із свідомого відкидання будь-якої системи та системності у мисленні, принципово відмовився з самого початку від будь-яких уступок доктрині, якою б логічно правильною вона не була. Для нього науково-об'єктивний підхід до дійсності насправді нічого спільного ні з нею, ні тим паче з Тим, що понад нею, не має. Такий підхід, оскільки він “об'єктивізує” все, що досліджує, тобто, по суті “препарує його”, є абстрактним і не годиться для справжнього філософського осмислення світу. Марсель звертається до конкретного, життєвого, екзистенціального, тобто на безпосереднє переживання буття, чи у його зрізах (екзистенціальному,